

יהושע פרק כב

(כה) וגבול נתן ה' ביננו וביניכם בני ראובן ובני גד את הירדן אין לכם חלק בה' והשביתו בניכם את בנינו לבלתי ירא את ה'

רש"י על דברים פרק כה פסוק יח

(יח) אשר קרך בדרך - לשון מקרה. ד"א לשון קרי וטומאה. שהיה מטמאן במשכב זכור. ד"א לשון קור וחום צננך והפשירך מרתיחתך שהיו העובדי כוכבים יראים להלחם בכם ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה בא בן בליעל אחד קפץ וירד לתוכה אע"פ שנכוה הקרה אותה בפני אחרים:

מסכת ברכות דף סא/ב

אמרו לו תלמידי רבינו עד כאן אמר להם כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך אפילו נוטל את נשמתך אמרתי מתי יבא לידי ואקיימנו ועכשיו שבא לידי לא אקיימנה

מסילת ישרים פרק יא - בפרטי מדת הנקיות

והנקמה לו מתוקה מדבש, כי היא מנוחתו

רמב"ם יד החזקה - הלכות תשובה פרק ב

(א) אי זו היא תשובה גמורה זה שבא לידו דבר שעבר בו ואפשר בידו לעשותו ופירש ולא עשה מפני התשובה לא מיראה ולא מכשולון כח כיצד הרי שבא על אשה בעבירה ולאחר זמן נתייחד עמה והוא עומד באהבתו בה ובכח גופו ובמדינה שעבר בה ופירש ולא עבר זהו בעל תשובה גמורה הוא ששלמה אמר וזכור את בוראיך בימי בחורותיך ואם לא שב אלא בימי זקנותו ובעת שאי אפשר לו לעשות מה שהיה עושה אף על פי שאינה תשובה מעולה מועלת היא לו ובעל תשובה הוא אפילו עבר כל ימיו ועשה תשובה ביום מיתתו ומת בתשובתו כל עונותיו נמחלין שנאמר עד אשר לא תחשך השמש והאור והירח והכוכבים ושב העבים אחר הגשם שהוא יום המיתה מכלל שאם זכר בוראו ושב קודם שימות נסלח לו:

תהילים פרק מה

(ג) יִפְיִיתִי מִבְּנֵי אָדָם הוֹצֵק חֵן בְּשִׁפְתוֹתַיךְ עַל כֵּן בִּרְכֵךְ אֱלֹהִים לְעוֹלָם:

(ד) חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יָרֵךְ גְּבוּר הוֹדֵךְ וְהִדְרֵךְ:

(ה) וְהִדְרֵךְ צֶלַח רֶכֶב עַל דְּבַר אֶמֶת וְעֲנָה צֶדֶק וְתוֹרֵךְ נוֹרְאוֹת יִמְיִנְךְ:

משנה מסכת סנהדרין פרק ט

(ו) הגויב את הקסוה והמקלל בקוסם והבועל ארמית, קנאין פוגעין בו. כ' הן ששמש בטמאה, אין אחיו הכ' הנים מביאין אותו לבית דין, אלא פרחי כהנה מוציאין אותו חוץ לעזרה...

דברים פרק ב

(טז) ויהי כאשר תמו כל אנשי המלחמה למות מקרב העם:

מסילת ישרים - פרק ה

וְתִרְאֶה קִשֵׁי הַלְצוֹן וְהַשְׁחַתְתוֹ הַרְבֵּה, כִּי כְמוֹ הַמַּגֵּן הַמְשׁוּחַ בְּשִׁמְן אֲשֶׁר יִשְׁמִיט וְיִפִּיל מֵעַלְיוֹ הַחֲצִים וּמִשְׁלִיכִם לְאֶרֶץ, וְלֹא יִנִּיחַ אוֹתָם שְׂיִגְיֵעוּ אֶל גּוֹף הָאָדָם, כֵּן הַלְצוֹן בְּפִנֵי הַתּוֹכְחָה וְהַמְרָדוּת, כִּי בְּלִיצְנוֹת אֶחָד וּבְשִׁחוּק קֵטָן יִפִּיל הָאָדָם מֵעַלְיוֹ רְבוּי גְדוֹל מִן הַהֲתַעֲרָרוֹת וְהַהֲתַפְעֲלוֹת, מֵהַ שְׁהֵלַב מִתְעוֹרָר וּמִתְפַּעֵל בְּעֲצָמוֹ מִדֵּי רְאוֹתוֹ אוֹ שְׁמַעוֹ עֲנִינִים שְׂיִעִירוּהוּ אֶל הַחֲשָׁבוֹן וְהַפְּשׁוּשׁ בְּמַעֲשָׂיִם. וּבְכֵן הַלִּיצְנוֹת יִפִּיל הַכֹּל לְאֶרֶץ וְלֹא יַעֲשֶׂה בּוֹ רֶשֶׁם כָּלָל, וְלֹא מִפְּנֵי חֲלֹשַׁת הָעֲנִינִים וְלֹא מִפְּנֵי חֲסָרוֹן הַבְּנֵת הַלֵּב, אֲלֵא מִפְּנֵי כִּחַ הַלְצוֹן הַהוֹרֵס כֹּל עֲנִינֵי הַמוֹסָר וְהִירְאָה. וְהִנֵּה הַנְּבִיא יִשְׁעִיהַ הֵיךְ צוּחַ עַל זֶה כְּרוּכָא, כִּי הֵיךְ רוֹאֶה שְׂזָה הֵיךְ מֵהַ שְׁלֵא הֵיךְ מִנִּיחַ מְקוֹם

לתוכחותיו שיעשו רשם והיה מאבד תקותם של החוטאים, והוא מה שאמר (ישעיה כח, כב), "ועתה אל תתלוצצו פן יחזקו מוסריכם". וכבר גזרו אמר חכמים זכרונם לברכה (עבודה זרה יח, ב), שהלץ מביא היסורין עליו. והוא מה שהכתוב עצמו מבאר בפרוש (משלי יט כט), "נכונו ללצים שפטים", כי זה הוא דבר שהדין נותן אותו, כי מי שמתפעל מן ההתבוננות ומן הלמודים, אינו צריך שיתיסר בגופו, כי כבר ישוב מחט אתיו בלי זה - מכח הרהורי תשובה שילדו בלבבו על ידי מה שיקרא או שישמע מן המוסרים והתוכחות. אך הליצנים שאינם מתפעלים מן התוכחות מפני כח ליצנותם, אין להם תקון אלא השפטים, שאלה לא יהיה להם כח בליצנותם לדחותם מעליהם כאשר ידחו המוסרים, והנה כפי חמר החטא ותולדותיו, החמיר השופט האמתי בענשו. והוא מה שלמדנו זכרונם לברכה (עבודה זרה יח, ב), "קשה הליצנות - שתחלתו יסורין וסופו כליה, שנאמר (ישעיה כח, כב), פן יחזקו מוסריכם כי כלה ונחרצה שמעתי" וגו'.

בראשית פרק יג

(יד) וה' אמר אל אברם אחרי הפרד לוט מעמו שא נא עיניך וראה מן המקום אשר אתה שם צפנה ונגבה
 וקדמה וימה:
 רש"י

(יד) אחרי הפרד לוט - כל זמן שהרשע עמו היה הדבור פורש ממנו.